

Priznanja Občine Škofja Loka za leto 2003

Zlati grb Občine Škofja Loka za leto 2003 prejme ANTON KOŠIR, dr. med.

za dolgoletno izredno uspešno in družbeno pomembno delo ter za dosežke, ki so trajnejšega pomena in so pomembno prispevali k razvoju in ugledu Občine Škofja Loka

Anton Košir, dr. med.

Anton Košir je bil rojen 9. maja 1937, na Dolgih Njivah pri Lučinah v Poljanski dolini, sedaj že vrsto let živi v Škofji Loki. Po maturi na ljubljanski gimnaziji (1957) se je vpisal na medicinsko fakulteto, kjer je diplomiral leta 1962. Leta 1980 je na zagrebški medicinski fakulteti magistriral na temo javnega zdravstva.

Kot družinski zdravnik je službovanje pričel v Železnikih, od koder se je kmalu preselil v Škofjo Loko, kjer je ostal do leta 1979. Strokovne reference in vestno predano delo so bile dovolj prepričljive kompetence, ki so ga postopoma vodile do mesta pomočnika direktorja Osnovnega zdravstva Gorenjske. Leta 1990 je bil imenovan za namestnika ministrice za zdravje na Ministrstvu za zdravje. Kasneje je deloval tudi na Inštitutu za varovanje zdravja RS v Ljubljani, kjer je bil zadolžen za organizacijo, ekonomiko in informiranje. Upokojitev je

dočakal leta 1997, in sicer kot načrtovalec zdravstvene službe Slovenije.

Anton Košir je svoje znanje in izkušnje s terena nesebično prenašal na svoje strokovne sodelavce in še posebej na ljudi – paciente v svojem bivalnem okolju. Izjemno veliko truda je vložil v pisanje strokovnih člankov s preventivno vsebino. Objavil jih je v različnih strokovnih revijah in zbornikih, sodeloval je tudi na številnih simpozijih in konferencah. Skupno število Koširjevih objav tako presega 400 enot.

Svoje medicinsko znanje je predstavljal tudi v strokovnih knjigah. Uredil je priročnik Pravočasno in pravilno, nujna medicinska pomoč (1987, 1988, 1991), bil je soavtor učbenika Splošna medicina, načela in tehnike (1992) in avtor knjige Splošna medicina v Sloveniji (2001). Ob petdeseti obletnici Zdravstvenega doma Škofja Loka je napisal knjigo Petdeset let Zdravstvenega doma Škofja Loka (2002), ki sta ji sledili knjigi Babištvo na Loškem (2003) in Rdeči križ, stoletnica prostovoljne dobrodelnosti na Loškem (2005).

Njegova izrazita in globoka humana zavest je pustila trajne sledi tudi pri organiziranju in delovanju Rdečega križa, kjer od leta 1964 sodeluje v preventivnih in zdravstveno-vzgojnih akcijah ter predavanjih in organiziranju učnih delavnic za šolsko mladino na temo dovoljenih in prepovedanih drog. Med leti 1998 in 2002 je bil tudi predsednik Območnega združenja Rdečega križa Škofja Loka. Z lastnim zgledom in konkretnim angažmajem je spodbujal tudi krvodajalstvo, saj je kri daroval več kot štiridesetkrat. Koširja se radi spominjajo tudi bivši sodelavci, saj je svoje znanje in izkušnje nesebično širil, še posebej pa so mu bili zaradi njegove strokovnosti in tople človečnosti, ki jo je vselej izžareval, hvaležni njegovi pacienti. Doktor Košir je tisti »gospod dohtar« stare šole, ki ljudem zbuja zaupanje in daje upanje.

Anton Košir je s svojim delom vtisnil tudi neizbrisen pečat razvoju in ugledu Občine Škofja Loka. Po prejemu priznanja je skromno dodal, da mu priznanje pomeni spodbudo za nadaljnje delo, nikakor pa ne pomeni konec poti, ter pristavil, da bo zastavljene cilje v prihodnje dosegal še bolj zavzeto.

Obljubo je izpolnil, saj se je v letih po prejemu občinskega priznanja temeljito posvetil raziskovanju zgodovine svojega rojstnega kraja in sosednjih območij – lučinskega konca – in do leta 2013 spisal oziroma sodeloval pri izidu kar petih domoznanskih knjig: Suhi Dol in Suhodovci (2004, 2005), Korenine našega drevesa – Mihov rod z Dolgih Njiv (2007), Življenje na Lučinskem skozi stoletja (2010) in skupaj s soavtorjema Dediščina župnije Šentjošt (2013).

Že vrsto let je dejaven član Muzejskega društva Škofja Loka. Od leta 2006 je član izvršnega odbora. Novembra 2007 je po odstopu predsednika društva kot takratni najstarejši član izvršilnega odbora do marca 2008 izjemno modro vodil društvo. Od leta 2007 je član uredniškega odbora Loških razgledov, v katerih v zadnjih letih redno objavlja prispevke iz zgodovine loškega zdravstva in loških zdravnikov.

Zlati grb Občine Škofja Loka za leto 2003 prejme IVO GULIČ

*za petdesetletno delovanje na področju kulturnega in javnega življenja
v Občini Škofja Loka*

Ivo Gulič se je rodil v Sinju, v Dalmaciji, od koder je kot mlad glasbenik prišel v Slovenijo. Glasbena pot ga je aprila 1952, kot člana mlade vojaške godbe, ki je delovala v vojašnici, zanesla v naše mesto. V Puštalu je spoznal bodočo ženo, se poročil in se za stalno naselil v Škofji Loki.

Leta 1957 je prevzel vodenje Škofjeloške godbe. Hkrati je na glasbeni šoli poučeval trobila in sodeloval v gledališču. Z resnim delom je v Škofjeloško godbo pripeljal precejšnje število mladih glasbenikov, pripravljenih na zahtevno delo pri študiju novih koncertnih skladb, ki jih je prinašal iz bogatega arhiva vojaškega orkestra v Ljubljani. Škofjeloška godba je kmalu prerasla v Mestni pihalni orkester Škofja Loka, ki ga je Ivo Gulič že v šestdesetih letih preteklega stoletja večkrat popeljal na gostovanja preko meja takratne Jugoslavije.

V veliki meri je zaslužen tudi za uspeh marsikaterega škofjeloškega glasbenika, tako na domačem kot na mednarodnem področju, saj je veliko prostega časa posvečal prav delu z mladimi. Ali kot sam rad pravi: »Da bi izpilili njihovo glasbeno nadarjenost.«

Ob poudarjanju kakovosti in zavzetosti Guličevega dela moramo povedati še nekaj, morda celo najbolj bistveno. Ivo Gulič – barba Gulič, kot mu pravijo njegovi prijatelji – je v ustvarjanje vseskozi vnašal svoj topli, sončni dalmatinski temperament, dobro voljo in pozitivno življenjsko energijo, kar se je še kako kazalo pri vzdušju v orkestru in med publiko. Nastope, vaje in pogovore je vedno znal popestriti s serijo duhovitih dovtipov, zanimivih anekdot, šal ... Ja, barba Ivo je znal ustvariti tisto pravo štimungo.

Ivo Gulič je kot glasbenik z izjemnim občutkom za skladnost pomagal pripraviti nič koliko kulturnih prireditev v škofjeloški občini ter širšem slovenskem in mednarodnem prostoru. K sodelovanju z Mestnim pihalnim orkestrom Škofja Loka je pritegnil mnoge pedagoge, učence osnovnih šol v občini in mednarodno priznane glasbenike – soliste.

Ivo Gulič in Mestni pihalni orkester Škofja Loka.

V minulih letih je po zahtevnih pripravah skupaj z orkestrom požel velik uspeh tudi na državnih tekmovanjih pihalnih orkestrrov Slovenije. To je bil rezultat resnega in predanega dela ter dobrega vzdušja v orkestru. 50-članski orkester se je na vajah sestajal dvakrat tedensko, pred prireditvami, ki so jih imeli letno med 25 in 30, pa tudi večkrat. Čeprav je delo z orkestrom od njega zahtevalo veliko časa, ga je vodenje orkestra osrečevalo. Pravi, da je bil ponosen na celoten orkester, njegovo homogenost in medsebojno prijateljstvo.

Zelo ceni škofjeloške glasbenike, želi si, da bi na različnih prireditvah v Škofji Loki nastopali predvsem oni; uveljavili so se v širšem slovenskem in mednarodnem prostoru, zato je prav, da jih bolje spoznajo tudi Ločani. Za uspeh marsikoga od njih pa je zaslužen prav Ivo Gulič.

Ivo Gulič je pomembno zaznamoval 50 let kulturnega in javnega življenja v Občini Škofja Loka ter zaslužno prejel najvišje občinsko priznanje. Pri tem pa je ostal dosledno skromen, saj je pripomnil, da to priznanje ni namenjeno le njemu, ampak vsej glasbeni ustvarjalnosti v Škofji Loki, za kar je zaslužnih veliko ljudi.

Ivo Gulič je Mestni pihalni orkester Škofja Loka vodil do leta 2006, ko je ta s številnimi koncerti slavnostno obeležil 130. obletnico pihalne godbe v Škofji Loki.

Srebrni grb Občine Škofja Loka za leto 2003 prejme GOSPODARSKA DRUŽBA ŠIBO, predelava termoplastov in orodjarstvo, d.o.o. Škofja Loka

za uspešno vodenje podjetja, uvajanje novih tehnologij ter odpiranje novih delovnih mest

Gospodarska družba Šibo, d.o.o. je bila ustanovljena leta 1989, njeni temelji pa segajo v leto 1967, ko se je Franc Šifrar, oče sedanjega lastnika, začel ukvarjati s predelavo termoplastičnih mas, leta 1976 pa še z orodjarstvom. Ti dve dejavnosti sta še vedno temeljni dejavnosti družbe, ki jo od leta 1993 vodi Boštjan Šifrar.

Družba Šibo, d.o.o. je izrazito izvozno naravnana, saj izvažajo v več kot 40 držav. Delež izvoza je vseskozi naraščal in trenutno predstavlja 90 % njihove proizvodnje. Vseskozi se je povečevalo tudi število zaposlenih; ob ustanovitvi je podjetje zaposlovalo 6 ljudi, danes 220.

V prvih letih novega tisočletja je rast proizvodnje znašala 29,60 %, donosnost kapitala je bila 12 %, dodana vrednost na zaposlenega je predstavljala 7,7 milijona slovenskih tolarjev. V letu 2012 so kljub gospodarski krizi ustvarili 26 milijonov

Priznanje je prevzel direktor družbe Boštjan Šifrar.

evrov prihodkov, kar pomeni 6,3 % rast v primerjavi z letom 2011, in ustvarili okrog 2 milijona evrov dobička iz poslovanja, dodana vrednost na zaposlenega pa se približuje 55.000 evrom.

V podjetju so vseskozi stavili na visoko strokovnost, stroškovno učinkovitost in zaposlene, ki jih, tako kot Šifrarja, zaznamujeta trdo delo in vztrajnost. Kakovost poslovanja in proizvodov stalno spremljajo, dopolnjujejo in vzdržujejo. Slovenski inštitut za kakovost jim je leta 1999 izročil certifikat kakovosti po standardu ISO 9001. Ustanovili so tudi razvojno skupino, ki za domače potrebe razvija zahtevnejše projekte ter s tem prispeva k inovativnosti na tehnološkem področju in razvoju družbe.

Največji obseg proizvodnje trenutno predstavljajo izdelki za potrebe kozmetičnih in farmacevtskih podjetij (leta 2012 so izdelali 2,62 milijarde zamaškov!), izdelujejo pa tudi visoko kakovostne izdelke za področje medicine ter tehnične izdelke za potrebe elektroindustrije, gospodinjskih aparatov, telekomunikacij, kemične, avtomobilske in celo letalske industrije.

Zaradi vztrajne organske rasti družbe so leta 2004 v industrijski coni na Trati zgradili nove poslovno-proizvodnje prostore, leta 2008 pa odprli nov proizvodni obrat za farmacevtske proizvode.

Proizvodnjo neprenehoma tehnološko posodablajo in avtomatizirajo, s tem lajšajo delo zaposlenim, spodbujajo tehnološke inovacije, povečujejo kakovost in produktivnost ter zvišujejo dodano vrednost.

Gospodarska družba Šibo, d.o.o. je zelo pomemben dejavnik v loškem gospodarskem prostoru in vodilna družba v svoji dejavnosti v širšem slovenskem okolju. O tem pričajo tudi prejete nagrade in priznanja. Omenimo le najpomembnejše med njimi: podjetje Šibo je prejemnik srebrnega grba Občine Škofja Loka (2003), Boštjan Šifrar pa nagrade Gospodarske zbornice Slovenije za izjemne gospodarske in podjetniške dosežke (1997) ter naziva Podjetnik leta (2011), ki ga je prejel za uspešno uresničevanje premišljene strategije, s katero je iz obrtniške delavnice ustvaril globalno podjetje.

Srebrni grb Občine Škofja Loka za leto 2003 prejme JOŽEF GALOF

*za prizadevno delo na področju razvoja Krajevne skupnosti Trata in
škofjeloškega rokomet*

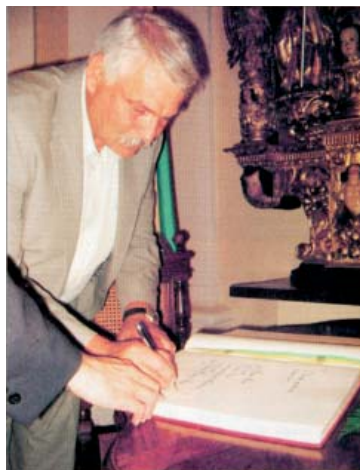
Jožef Galof se je rodil 7. januarja 1945, v Šoštanju, zdaj že vrsto let živi v Hosti pri Škofji Loki. Vodenje Krajevne skupnosti Trata je prevzel leta 1989. Pod njegovim požrtvovalnim vodstvom se je v tem času razvila v eno najbolj urejenih krajevnih skupnosti v Občini Škofja Loka. V razvoj in napredek krajevne skupnosti je vložil veliko več, kot je od nje zahtevala funkcija, ki jo je opravljal.

Jožef Galof je aktivno sodeloval pri vseh ključnih projektih, ki so prispevali k razvoju in ureditvi Krajevne skupnosti Trata: tj. pri širitvi telekomunikacijskega

omrežja na celotnem območju krajevnne skupnosti, ureditvi športnega parka v Frankovem naselju in centra krajevnne skupnosti, aktivno je sodeloval tudi pri ureditvi vseh vasi v krajevni skupnosti (od Drage do Suhe in Trate) s komunalno infrastrukturo. Prav tako je veliko napora vlagal v pridobitev dokumentacije, finančnih sredstev in zemljišč za cestno povezavo Lipica-Gosteče ter izgradnjo dveh mostov na tej tako imenovani »mini obvoznici«.

V letih od 1994 do 1999 je bil na krajevni skupnosti zaposlen kot referent za komunalne zadeve. Tudi po prekinitvi delovnega razmerja na krajevni skupnosti je še vedno vestno opravljal svojo predsedniško funkcijo. Vselej je, ne glede na formalno funkcijo, deloval v dobrobit krajanov in razvoja krajevnne skupnosti. Domačini so kmalu prepoznali in znali ceniti njegovo sposobnost usklajevanja različnih interesov krajanov, njihovo zaupanje vanj se je še okrepilo, ko je kot izvoljeni občinski svetnik v ospredje vedno postavljaj skupne interese krajevnne skupnosti.

Jožef Galof je bil tudi med najodločnejšimi pobudniki in podporniki izgradnje sodobne športne dvorane Trata. To seveda ni nikakršno naključje, saj je dobil srebrni grb tudi za svoj izjemen prispevek k razvoju škofjeloškega rokometu. Kot sam pravi, je pri rokometu »od prvega dne«, kar pomeni od leta 1963, ko je, skupaj s prijatelji, kot igralec prvič stopil na rokometno igrišče. Strast do rokometne igre z leti nikakor ni ponehala, celo nasprotno, Jožef Galof je prevzel pomembne organizacijske in funkcionske zadolžitve v matičnem klubu. Kot funkcionar, trener in selektor se je preizkusil tudi pri drugih klubih in selekcijah, zato ne preseneča, da je za mnoge sinonim za škofjeloški in tudi slovenski rokomet.

Jožef Galof

Jožef Galof je aktiven tudi v škofjeloškem občinskem svetu, vanj je bil izvoljen v vseh dosedanjih sklicih tega organa.

Srebrni grb Občine Škofja Loka za leto 2003 prejme TAMBURAŠKA SKUPINA BISERNICA IZ RETEČ

*za njeno 80-letno uspešno delovanje na področju vzgoje in oblikovanja
kulturnega življenja v domačem kraju in Občini Škofja Loka*

Tamburaška skupina Bisernica iz Reteč je leta 2003 v kulturnem domu v Retečah slavnostno obeležila 80. obletnico svojega delovanja. Na tamburice so v Retečah prvič zaigrali leta 1922, od takrat se, razen med 2. svetovno vojno, njihov nežni zvok redno pojavlja na vseh kulturnih prireditvah v domačem kraju in dru-

god po Občini Škofja Loka, ob dolgoletnem sodelovanjem s Folklorno skupino Sava iz Kranja pa so zvenu njihovih strun prisluhnili v praktično vseh evropskih in celo nekaterih neevropskih državah.

Tamburaška skupine Bisernica je dobila svoje ime po najmanjši tamburici kitarske oblike – bisernici. Skupino je ustanovil domačin, sodnik in duhovnik dr. Alojzij Rant. Po 2. svetovni vojni je njeno vodenje prevzel neumorni Franc Rant in jo vodil do smrti (1996). Od leta 1982 dalje je mlajše skupine vodil Janez Kermelj, Jure Križaj je kasneje prevzel študentsko skupino, Marjan Igličar pa veterane.

Člani Tamburaške skupine Bisernica so se redno udeleževali republiških srečanj, ki jih prireja Združenje tamburaških skupin Slovenije. Tudi sami so bili petkrat organizatorji republiške revije – ene najbolj odmevnih kulturnih prireditev v občini, širši javnosti pa sta jih predstavila tudi nacionalni radio in televizija. Tamburaši iz skupine Bisernica igrajo prirejene ljudske pesmi, koncertne skladbe, pisane za tamburaške sestave, in priredbe večno zelenih melodij.

Glavni razlogi, ki so člane pripeljali v skupino, so dobro vzdušje, prijateljsko druženje, igranje in nastopi doma in po svetu, kar jim je v preteklosti omogočilo predvsem plodno sodelovanje s folklorno skupino Sava, ter družinska tradicija, saj so mnogi mladi tamburaši ljubezen do tamburic podedovali od svojih staršev. Ponosni so na skupino, ki je leta 1993 pod mentorstvom Tomaža Tozona posnela kaseto, lahko pa se pohvalijo tudi s sodelovanjem s priznanim opernim pevcem Ladkom Korošcem.

Tamburaška skupina Bisernica iz Reteč.

V času podelitve priznanja so bile aktivne tri samostojne tamburaške skupine: srednješolska, študentska in veteranska ter dve osnovnošolski skupini podmladka. V vseh skupinah je igralo 40 tamburašev. Kot zanimivost naj povemo, da se je v času od ustanovitve do danes v tamburaški skupini Bisernica naučilo igranja na tamburice več kot 270 domačinov. Od leta 1997 je poučevanje tamburic, ob pomoči Občine Škofja Loka, uvrščeno v nadstandardni program Glasbene šole Škofja Loka.

Za dolgoletno vztrajanje pri dejavnosti, ki želi dajati iskrena glasbena sporočila zvestim poslušalcem in prijetna občutja izvajalcem, zasluži vse spoštovanje – leta 2003 pa so prejeli tudi srebrni grb Občine Škofja Loka.

Bronasti grb Občine Škofja Loka za leto 2003 prejme PATER ANGEL BOGOMIR MIRKO KRALJ

*za dolgoletno uspešno in družbeno pomembno delo ter transkripcijo Kronike
bratovščine sv. Dizme*

Pater Angel Bogomir Marko Kralj se je rodil 7. septembra 1931, pri Sv. Tomažu pri Ormožu. Osnovno šolo je obiskoval v domačem kraju, šolanje pa nadaljeval v malem semenišču na Ptuju, na gimnazijah v Varaždinu, na Reki in v Osijeku, kjer je maturiral. Teologijo je študiral na teoloških fakultetah na Reki, v Zagrebu in Ljubljani. V duhovnika je bil posvečen septembra 1959.

Po slovesu patra Odila je prevzel mesto duhovnika pri uršulinkah v Škofji Loki. Leta 1961 je bil postavljen za profesorja na interni gimnaziji v Osijeku, kjer je poučeval nemščino in grščino. Po dveh letih so ga na Reki nastavili za prefekta kapucinskih semeniščnikov. Od leta 1966 do 1972 je bil župnik v Štepanji vasi v Ljubljani, nato je za osem let odšel v Švico, kjer je med našimi izseljenci opravljal duhovno službo. Po vrnitvi v domovino (1980) je bil dve leti v kapucinskem samostanu v Celju, nato je do leta 1997 služboval kot predstojnik kapucinskega samostana v Vipavskem Križu. Leta 1997 se je vrnil v Škofjo Loko, tokat v kapucinski samostan, kjer biva in deluje še sedaj.

Poleg duhovno-pastoralnega dela pater Angel veliko svojega časa namenja prevajanju in transkribiranju¹ različnih besedil. S starejšo zgodovino in pisavami se je поблиže srečal ob

Pater Angel Bogomir Marko Kralj ob prevzemu občinskega priznanja.

1 Transkripcija je prepis oziroma prenos originalnega besedila v drugo pisavo; npr. zapisa iz gotice v latinico.

350-letnici kapucinskega samostana Križ na Vipavskem in obletnici znamenitega baročnega pridigarja Janeza Svetokriškega.

Transkribiral je številna besedila iz Provincialnega arhiva kapucinov: kriško, krško, novomeško ter celjsko kroniko in vrsto drugih dokumentov. Transkribiral je tudi pisma slovenskih protestantskih piscev Bohoriča, Trubarjevega sina in drugih. Med pomembnejša prevodna dela sodi tudi transkripcija Kronike bratovščine sv. Dizme, ki jo hrani Arhiv Republike Slovenije.

Pater Angel pozna dobro tudi kroniko matičnega samostana v Škofji Loki, katere začetek je bil zapisan še v latinščini, nato je bila pisana v nemščini in gotski pisavi in od leta 1860 v slovenščini.

Ker ima čez dan veliko dela in obveznosti, se prevajanju in transkribiranju posveča predvsem ponoči. Svoje delo opravlja z neomajno predanostjo in potrpežljivostjo. In še preden povsem dokonča besedilo se v mislih že posveča novim izzivom ...

Pater Angel Bogomir Mirko Kralj ima veliko darov. Poleg dela in truda za blagor vseh, ki ga spremljajo skozi njegovo življenje, je za slovensko zgodovinopisje in kulturo neprecenljivo prav njegovo prevajanje in transkribiranje tekstov, ki šele s prepisom postanejo berljivi in razumljivi tudi drugim.

S takšnim delovanjem pater Angel Bogomir Marko Kralj daje neprecenljiv dar slovenskemu narodu in vsej evropski kulturi. Prav za ta izjemno dragocen prispevek mestu in svetu je Angel Kralj prejel bronasti grb Občine Škofja Loka.